

være med at sige, som man gjorde sidste tirsdag, hvor statsministeren sagde: Bliver det et nej, så bliver vi nødt til at lave nedskæringer for de dårligst stillede, så bliver vi nødt til at lave stramninger i finanspolitikken, og så vil kronekursen komme under pres? Kunne vi ikke blive fri for den slags og i stedet få den diskussion om det politiske, der er det grundlæggende i alt dette her?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forudser bestemt ikke, at der kommer valutaspækulation efter et nej den 28. september, medmindre man politisk skaber valutaspækulation, og det har statsministeren jo ikke forholdt sig til.

Jeg har spurgt statsministeren – og nu gør jeg det så for fjerde gang – om statsministeren ikke kan bekræfte, at der ikke er noget som helst i den førte politik eller i dansk økonomi, der skulle begrunde et pres imod kronen den 29. september. Hvis vi alligevel skulle få det, er det ikke på grund af den førte politik, og så går jeg også ud fra, at statsministeren ville føre en anden politik. Og når det heller ikke er på grund af den danske økonomi, kan det alene være på grund af, at tilhængerne af euroen har forsøgt at skabe den situation, som jeg meget frygter, nemlig at man forsøger at piske danskerne til at stemme ja til euroen af frygt for, hvad der ellers sker.

Jeg synes, det er et meget, meget ubehageligt scenario, men jeg synes desværre også, at de ting, statsministeren har sagt i spørgetiden her i dag, ikke har givet grund til, at vi skulle tro, at det bliver anderledes. Tværtimod har statsministeren holdt alle muligheder åbne for at være med til at skabe den situation med de udtalelser, som bl.a. statsministeren selv kommer med, og det synes jeg er det bedrøvelige ved denne debat – selvfølgelig medmindre statsministeren her på falderebet får korrigeret det spor, han har bragt sig selv ind på.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Hr. Thulesen Dahl stiller som så mange gange før et helt forkert spørgsmål.

Forholdet er, at Danmarks situation i tilfælde af et nej vil blive forandret. Et nej vil forandre Danmarks placering og situation, mens et ja muliggør, at vi kan fortsætte vores gode, stabile udvikling. Det er det, der er forskellen, og derfor er spørgsmålet forkert stillet. Situationen er, at et nej bringer os i en usikker fase, men et ja

sikrer, at vi kan fortsætte ad den stabile kurs, vi er på i øjeblikket.

Til hr. Holger K. Nielsen, som gerne vil have mig til at lade være med at tale om, hvad Danmark i givet fald kan blive nødt til at foretage sig, må jeg sige: Nej, det kan jeg ikke lade være med at tale om. Jeg vil tale om det politisk visionære, det gode – så vidt jeg kan se det – for Danmarks fremtid. Men jeg må naturligvis også, når jeg bliver spurgt, hvilken økonomisk situation Danmark vil stå i i tilfælde af et nej, svare så godt, som jeg nu kan.

I tilfælde af et nej – det vil jeg gerne gentage – vil jeg ikke fraskrive mig muligheden for, at regeringen naturligvis må gøre, hvad den kan for at beskytte os, så godt det kan lade sig gøre. Men det bliver på andre betingelser, det bliver på svækkede betingelser, og det er derfor, kravene til os kan blive større, end de ellers ville være blevet.

Når det gælder den politiske union, må man ikke forveksle den med Europas Forenede Stater. Begrebet den politiske union dækker jo over noget andet. Det begreb, vi anvender i dag om den politiske union, dækker for det første over et meget fornuftigt udenrigspolitisk samarbejde, hvor der sandelig af og til er behov for at føre en fælles udenrigspolitik over for f.eks. det tidligere Jugoslavien. Det dækker også over meget fornuftige fælles holdninger til den internationale økonomi, f.eks. at vi skal have spekulationen under kontrol, og det dækker også over meget fornuftige holdninger til, hvilke værdier vi har i Europa, og hvad det er, vi skal kæmpe for i fællesskab, jf. Lissabontopmødet, hvor vi sagde, at beskæftigelsen er et fælles mål, som vi skal kæmpe stærkere for end nogen sinde før.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes, der er tale om meget uld i mund i de svar, der kommer her i dag: Statsministeren vil ikke garantere, at der kommer et indgreb, men han vil heller ikke fraskrive sig muligheden. Han vil primært diskutere visioner, men når det kommer til stykket, vil han ikke alligevel. Jeg synes, det står hen i tåger, hvad det egentlig er, statsministeren vil med hensyn til de ting.

Men lad mig så stille et supplerende spørgsmål: Hvis regeringen nu går ud og siger til befolkningen, at det kan da godt være, den vil lave et eller andet, hvis det bliver et nej, kunne det så ikke være et fremskridt for demokratiet, hvis man sagde præcis, hvad det er, man vil la-